శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

పురోగతి

గోదావరి, 2000

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఆధ్యాత్మికంగా మేము పురోగతి సాధిస్తున్నామో లేదో తెలుసుకోవడంవల్ల ప్రయోజనం ఉంటుందా? లేదా దాని గురించి మేము పట్టించుకోవలసిన అవసరం లేదా?*

గురువుగారు: మీరు పురోగతి సాధిస్తున్నారో లేదో తెలుసుకొనే సామర్థ్యం మీకుంటే తెలుసుకోండి.

భక్తుడు: *మనం పురోగతి సాధిస్తున్నామనేటందుకు గుర్తేమిటి?*

గురువుగారు: అది మీకే తెలియాలి (గురువుగారు నవ్వుతూ...) నేను ముందు చెప్పినట్లు, ఎన్నిసార్లు "నేను, నాకు" అని అనకుండా ఉంటున్నారనేదే నిజమైన పురోభివృద్ధి – "నాకు ఇది కావాలి, నాకది ఇష్టం, నాకది నచ్చదు" – ఇలాంటి 'నేను, నాకు' అనే వ్యవహారమంతా ఏమీ లేకపోవడం, మీరు అంతరంగంలోనూ బాహ్యంలోనూ ఎంత సామరస్యంగా ఉన్నారు, ఎంత సంతృప్తితో ఉన్నారు, ఎంత ఆనందంగా ఉన్నారు, మీకు మాటల్లో చెప్పలేనటువంటి భద్రతాభావం ఉందా... ఇలాంటివన్నీ మన పురోభివృద్ధికి చిహ్నాలు.

మీ వ్యక్తిత్వం ఎంతగా పరివర్తన చెందింది, మిమ్మల్ని గురించి మీరు ఏమనుకుంటున్నారు, ఈ ప్రపంచాన్ని ఎలా చూస్తున్నారు అనేదే నిజమైన పురోగతికి గుర్తు: మీ తోటివారిని ఎలా చూస్తున్నారు, వారితో ఎలా మెలగుతున్నారు, వాళ్ళు మిమ్మల్ని ఎలా చూస్తున్నారు – ఇవీ ప్రధానమైనవి. అంతేకానీ సంభ్రమాశ్చర్యాలలో ముంచెత్తే అనుభవాలు కాదు. బాబా వీటినే 'చమత్కారాలు' అన్నారు. చమక్ అంటే మిరుమిట్లు గొలపడం. సాధారణంగా వీటినే అందరూ 'అద్భుతాలు' (miracles) అంటారు. దీనికే మిరుమిట్లుగొలపడం అని కూడా అర్థముంది. అంటే అవి మీ కళ్ళు చెదిరేలా చేయడమో, మిరుమిట్లుగొలిపి కనిపించకుండా చెయ్యడమో చేస్తాయి. సాధారణంగా వెక్కివెక్కి ఏడవడము, పెద్ద వెలుగును చూడటం, చిత్రమైన శబ్దాలను వినడం, మూర్ఛపోవడం, పిచ్చిపట్టినట్లు ప్రవర్తించడం – ఇటువంటి వాటిని ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలని అనుకొంటారు. ఒక పెద్ద వెలుతురు కనిపించడం వలన కలిగే ప్రయోజనం ఏమిటి? అటువంటి అనుభవాలు కలిగిన తరువాత మన హృదయంలో పరివర్తన కలిగిందా? లేక మన వ్యక్తిత్వంలోగాని, మన దృక్పథంలోగాని, మన భయాలు, వ్యామోహాలలోగాని, ఇష్టాయిష్టాలలోగానీ ఏమన్నా మార్పు వచ్చిందా అని చూడాలి. అలా కాకపోతే ఇటువంటి మానసికస్థితులు, మనోభ్రాంతులు ఆధ్యాత్మిక అనుభవాల పేరు మీద చలామణి అయిపోతాయి. వీటి వలన ప్రయోజనం ఉండదు. ఇక్కడ అటువంటి వాటికి స్థానం లేదు. ఒకవేళ మీకు అటువంటి అనుభవాలు ఏమైనా వచ్చినపుడు వీటితో పాటు మాటలకందని పరివర్తన కూడా రావాలి.

ఇక్కడ బాబా దగ్గర జరిగేది ఏమిటంటే, మీరు వదలిపెట్టలేని క్లిష్టమైన బలహీనతలు రాత్రికి రాత్రి మాయమైపోతాయి.

మీ మనస్సుమీద నుండి భారం తగ్గిపోయినట్లుగా ఉంటుంది. రాత్రిపూట మీకు ఒక కలలాగానో, అనుభవంలాగానో వస్తుంది. తెల్లారేసరికి మీరు క్రొత్త వ్యక్తిగా మారిపోయినట్లు అనిపిస్తుంది. మీరు చేసింది ఏముంది? ఏమీలేదు! కొంతమందికి అటువంటి అనుభవాలు రాత్రికి రాత్రి జరుగవచ్చు, మరికొందరి విషయంలో అది జుట్టు నెరసినట్లు మెల్లగా జరగవచ్చు. అదో ప్రక్రియ, వయస్సు మళ్ళడం ఎలా తప్పదో అదీ అలాగే జరిగి తీరుతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఒక వ్యక్తిలో మార్పు రావచ్చు కానీ అతను తిరిగి తన పాత వ్యక్తిత్వంలోకి తిరిగివెళ్తున్నట్లు కనిపిస్తుంది.*
గురువుగారు: అలా కనిపించవచ్చు, కానీ అది నిజం కాదు. ఒక వ్యక్తి నిజంగా తిరిగి పాత వ్యక్తిగా మారలేడు. అది మీరంటున్న ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోనే కాదు, సాధారణ జీవితంలో కూడా ఎక్కడా ఒక వ్యక్తి తిరిగి పాతవ్యక్తిగా మారడమన్న ప్రశ్నే లేదు.

భక్తుడు: *మరి అలా అయినపుడు కొంతమంది పరిస్థితి ఎందుకని మునుపటికన్నా దిగజారినట్లనిపిస్తుంది?*
గురువుగారు: వాళ్ళు ఇదివరకటి కంటే మెరుగవవచ్చు లేదా దిగజారిపోవచ్చు. కానీ వాళ్ళు ఇదివరకటి వ్యక్తులు మాత్రం కాదు. వాళ్ళు వెనుకకు వెళ్ళలేరు. కొన్నిసార్లు ముందుకు వెళ్ళడం అంటే దిగజారిపోవడం కూడా కావచ్చు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఒక్క నిమిషం క్రితం మీరు ఎలా ఉన్నారో ఇప్పుడున్న మీరు అలా ఉండరు. అలాంటప్పుడు ఎప్పుడో జరిగిన విషయాలను గురించి మాట్లాడటం ఎందుకు? ఇది కేవలం మనుషులకే పరిమితం కాదు, ప్రతిచోటా చూడవచ్చు. ప్రకృతి ధర్మమది. వెనక్కు వెళ్ళడమనే సమస్యే ఉండదు. అది ముందుకు వెళ్ళడం కావచ్చు, పురోగతి సాధించడం కావచ్చు, వికసించడం కావచ్చు. నేను దానికి నిర్వచనం చెప్పడానికి ప్రయత్నించను. కానీ మార్పు మాత్రం తప్పనిసరిగా ఉంటుంది. అలా జరుగుతున్న మార్పును ఉపయుక్తంగా మార్చుకోవడమే మనకు కావలసింది. మార్పు మాత్రం తప్పదు, ప్రతి ఒక్కరూ మారుతారు, సద్గురువును ఆశ్రయించినవాళ్ళు మాత్రమే కాదు, ప్రతి ఒక్కరూ మారతారు. కానీ ఎలా మారుతారనేదే ప్రశ్న.

భక్తుడు: *ప్రతి ఒక్కరూ మారుతూ ఉంటే మరి తేడా ఏమిటి?*
గురువుగారు: ఆ మార్పు మన పరిపూర్ణత్వం కోసం జరగాలి. మనకు విభిన్న మార్గాలలో, విభిన్న రకాలుగా, విభిన్నమైన తీవ్రతలతో నిరాశానిస్పృహలు అనుభవమవుతూనే ఉంటాయి. అలా జరిగే మార్పు మనకు పరిపూర్ణత్వాన్ని సమకూర్చేదిగానూ మనలోని ఈ నిస్పృహను తొలగించేదిగానూ ఉండాలంటున్నాను. దానినే మనం మార్పు అంటాము!

భక్తుడు: *మన వ్యక్తిత్వమూలాలు కూడా మారుతాయా?*
గురువుగారు: కేవలం మూలాలే కాదు, ప్రతి ఒక్కటీ మారుతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మన భావోద్వేగాలు కూడా మారుతాయా లేకపోతే అవి అలానే ఉంటాయా?*
గురువుగారు: మనం మారితే మన భావోద్వేగాలు మారడం కాదు, భావోద్వేగాలలో కలిగే మార్పునే మనం 'పరివర్తన' అని అంటాం. నేను పరివర్తన గురించి మాట్లాడినపుడు నేను చూసేది మీలోని భావోద్వేగాలలో కలిగే మార్పు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మనం విషయాలను అర్థం చేసుకునే మౌలికమైన పద్ధతిని (basic pattern) మార్చుకోవడం చాలా కష్టమని మీరు చెప్పారు. మౌలికమైన ఆ పద్ధతి (pattern) ఏమిటి?*
గురువుగారు: ప్రతి ఒక్కరికీ కొన్ని మౌలికమైన భావోద్వేగాలు ఉంటాయి. వాటిని వ్యక్తం చేయడానికి వారికి ఒక ప్రత్యేకమైన సంస్కారం (ప్రకృతి) ఉంటుంది. అది ఒక బలమైన అలవాటు (వాసన). కొంతవరకు భావోద్వేగాలను వ్యక్తం చేసేటటువంటి పద్ధతిని మార్చుకోవడం సులువు. కానీ ఆ భావోద్వేగాలను మార్చుకోవడం కష్టం.

భక్తుడు: *మన ఎరుకలో లేకుండా ప్రతిదీ అలవాటనే రంగు పులుముకున్న తరువాత మనం చెయ్యగలిగినది ఏమైనా ఉందా?*
గురువుగారు: మీకై మీరు దానిని మార్చుకోవడం సాధ్యంకాదు. అది మీరు కూర్చున్న కొమ్మను మీరే నరుక్కోవడంలా ఉంటుంది – మీరు ఆ పని చెయ్యలేరు. కాబట్టి మీకు వేరే ఆధారం కావాలి – ఇక్కడ సద్గురువు పాత్ర అవసరమవుతుంది. ఆయన సహకారంతో మీరు కూర్చునివున్న ఆధారాన్ని మీరు వదులుకోగలుగుతారు. మీ ఎరుకలో లేకుండానే మీరు మారుతారు. ఆయన మనల్ని ఎలా మారుస్తారో అది మనకు తెలియదు. అది మనకు సంబంధించిన విషయం కాదు కూడా. కానీ మనం మారామని మాత్రం చెప్పగలుగుతాము. ఇదీ నిజమైన పరివర్తన.

భక్తుడు: *మనలోని మౌలికమైన భావోద్వేగాలు ఎప్పటికైనా మారుతాయా?*
గురువుగారు: మౌలికమైన భావోద్వేగాలే మారాలి. మన అలవాట్లు (patterns) మార్చుకోవడం వలన ప్రయోజనం లేదు. కానీ మన అలవాట్లు మార్చుకోవడం వల్ల మనలో అలజడిని, వ్యతిరేకమైన భావాలు పెంపొందడానికి కారణమైన బీజాలనూ అదుపులో పెట్టుకోవచ్చు. ఒకవేళ మీరు చెయ్యగలిగింది ఏమన్నా ఉంటే అది అంతవరకే. మీరు ఇంతవరకు ప్రయత్నించవచ్చు.

భక్తుడు: *మనలోని మౌలికమైన భావోద్వేగం ఒకటి మారినపుడు అది దేనిగా మారుతుంది (రూపాంతరం చెందుతుంది)?*
గురువుగారు: మీకు (పరిపూర్ణమైన) ఆనందాన్ని ఇచ్చే మరో భావోద్వేగంగా మారుతుంది. ఆ భావోద్వేగాన్ని పూర్తిగా తొలగించడం జరగదు. అది పరివర్తన చెందుతుంది. అలా పరివర్తన చెందుతున్న వ్యక్తికి ఆ తేడా తెలియకపోవచ్చు. కానీ బయటవ్యక్తికి ఆ విషయం తెలుస్తుంది. బయటవాళ్ళు, "నీలో చాలా మార్పు కనిపిస్తోంది. నాకు రెండు సంవత్సరాల ముందు తెలిసిన పాతవ్యక్తివి కాదు" అంటారు. కానీ పరివర్తన చెందుతున్న వ్యక్తికి ఆ విషయం తెలియదు. అతను మాత్రం అంతకుముందర ఉన్నట్లే ఉన్నాననుకొంటాడు. కానీ అతనిలో పరివర్తన ఉంది.

భక్తుడు: *సద్గురుసన్నిధిలో ఉండటం, సద్గురువును సేవించుకోవడం మొదలైన వాటివల్ల మనలోని పరివర్తన త్వరితగతిన జరుగుతుందా?*
గురువుగారు: చాలామంది విషయంలో వారు సద్గురువును కలుసుకున్నప్పుడు వారిలో ప్రేమ అనే భావోద్వేగం కలుగుతుంది – అది సద్గురువు పట్ల, వారి పరిపూర్ణత్వం పట్ల ప్రేమ. ఈ రెండూ ఒక్కటే కానీ ఒక్కొక్కరి వ్యక్తీకరణ ఒక్కొక్క విధంగా ఉంటుంది. కానీ వాళ్ళు ఎంతో కాలం నుండి ప్రోగుచేసుకున్న అలవాట్ల కారణంగా సద్గురువుతో గల అనుబంధానికి వెనుకగల కీలకాన్ని అర్థం చేసుకోవడంలో అడ్డంకులు సృష్టించుకుంటారు. వారికున్న అలవాట్లు, వ్యక్తీకరించే పద్ధతులు వారిలోనూ, వారి చుట్టూ వున్న వాతావరణంలోనూ అలజడిని సృష్టిస్తాయి. దానివల్ల వారు ఆనందంగా ఉండలేరు. అన్నీ పొందుతున్నప్పటికి, ఏమీ నష్టపోనప్పటికి, ఏమీ కోల్పోకపోయినప్పటికీ – ఆ అలవాట్లు మాత్రం అలానే ఉంటాయి. వాటిని మార్చుకోవచ్చు.

ఒక గంట క్రితం అమ్మగారు (గురువుగారి సతీమణి శ్రీమతి సాయినాథుని అనసూయమ్మగారు) ముందురోజు వచ్చిన కొంతమంది పిల్లల గురించి నాతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు నేను ఇదే విషయం చెప్పాను. ఈ మధ్యనే వాళ్ళు ఒక మంచి ఇంటిలోకి మారారు. ఆ ఇల్లు అందరికీ నచ్చింది. కానీ ఇల్లు ఎలా వుందని నేను అడిగినపుడు, వెంటనే వాళ్ళు "మాకు బోరు కొడుతోంది. మాకు ఇక్కడ ఎవ్వరూ స్నేహితులు లేరు" అన్నారు. ఇవీ వాళ్ళ ఆలోచనాధోరణులు (patterns). వాళ్ళు ఆ ఇంటికి వచ్చి ఒక్క వారమే అయింది. అప్పుడే స్నేహితులు ఎక్కడ నుండి వస్తారు? ఆ కొత్త ఇంట్లో ఉన్న మంచి విషయాలేవీ వారికి కనిపించడం లేదు. వారికెప్పుడూ నచ్చని విషయాలనే చూడడం, వాటి గురించే మాట్లాడడం అనే అలవాటు ఉంది. ఇదో అలవాటు (pattern). వాళ్ళు ఏమి చెప్పినా, చిన్న విషయమైనా సరే దానిని ఒక ఫిర్యాదుగానే చెప్తారు, దీనిని మార్చుకోవచ్చు. "ఇలా మాట్లాడకూడదు, మంచిగా, సానుకూలంగా (పాజిటివ్‌గా) చెప్పాలి. దీనిని ఇలా వ్యక్తం చేయాలి" అని వాళ్ళకి మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పాలి. అలా చెయ్యకపోతే ఇది బలమైన అలవాటుగా మారి ఎప్పుడూ విషయాలను వ్యతిరేక భావనలతోనే చూస్తూ ఏవో ఫిర్యాదులు చేస్తూనే ఉంటారు.

భక్తుడు: *ఇది ప్రతి మనిషికీ సాధారణంగా ఉండే అలవాటేనా?*
గురువుగారు: అది సాధారణమైనదేమీ కాదు. ప్రతి ఒక్కరికీ అలానే ఉండదు, ఈ అలవాటు కూడా రకరకాల స్థాయిల్లో, తీవ్రతలతో ఉంటుంది. కానీ భావోద్వేగం మాత్రం ఒక్కటే – కొంతమంది నాతో ఉండాలనుకుంటారు, నన్ను చూడాలనుకుంటారు,

కానీ వాళ్ళు తాము అప్పటివరకూ పొందిన అవకాశాలను మర్చిపోతారు. ఎప్పుడూ వాళ్ళకు లేనిదాని గురించే ఆలోచిస్తూ ఉంటారు. మీలో కొందరికి కూడా ఈ అలవాటు ఉంది. కొంతకాలంగా నేను దానిని పోగొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఏదైనా ఒక వ్యక్తీకరణ గౌరవప్రదంగా ఉందా లేదా అనే విషయంలో నేను చాలా నిక్కచ్చిగా ఉంటానని అందరూ అనుకొంటారు, కానీ అది ఇది కాదు. వాళ్ళు వ్యక్తం చేసిన పద్ధతి కాదు, అలా వ్యక్తం చేయడానికి గల కారణాలు ముఖ్యం – అది విషయాల పట్ల వారి దృక్పథాన్ని తెలియజేస్తుంది. ఇలా చేయడం వల్ల వాళ్ళు దేనినీ ఆనందించలేరు. జీవితంలో సాధారణంగా ఉండే మధురిమను కోల్పోతారు. ఎప్పుడూ వారి వద్ద లేని వాటి గురించి ఆలోచిస్తూ ఉన్నదాన్ని గురించి తెలుసుకోలేరు. వాళ్ళు తమ దగ్గర ఉన్నదాని మీదకు తమ దృష్టిని మళ్ళించడం ద్వారా ఆనందాన్ని చాలావరకు అనుభూతి చెందవచ్చు, మిగిలింది బాబా ఎలానూ ఇస్తారు. మీకు ఏమి లేదో దాని గురించి చెప్పవచ్చు కానీ ఫిర్యాదులుగా చెయ్యవద్దు – దానికి బదులు మీకు ఏమికావాలో అడగండి.

భక్తుడు: *మనలోని పరివర్తన మనకు అంత ప్రాథమికమైన అంశమైనపుడు మనం దాన్ని ఎందుకు గుర్తించలేము?*
గురువుగారు: ఎందుకంటే అది నీకంటే భిన్నమైనది కాదు. నువ్వు, 'నేను' అని అనుకొనేది నీ భావోద్వేగాల ఫలితమే. నీకు బయటకు కనిపించే లక్షణాలను బట్టి లేదా గతంతో పోల్చిచూసుకున్నప్పుడు "నేను అంతకుముందు అలా ప్రతిస్పందించేవాడిని, ఇప్పుడు ఇలా స్పందిస్తున్నాను" అనుకోవచ్చు. మీ ప్రతిస్పందనల ద్వారానే మీరు మీలోని మార్పును చూడగలరు. కానీ ఆ మార్పును నేరుగా చూడలేరు. ఎందుకంటే మిమ్మల్ని మీరు చూసుకోలేరు. మీరు ఎక్కడ మారారు అనే విషయం ఏదైనా సంఘటన జరిగిన తరువాతే మీకు కనిపిస్తుంది. అంతేకానీ అంతఃదృష్టితో దానిని చూసుకోలేరు. ఎందుకంటే ఆ మార్పు మీ లోపల జరుగుతుంది. ఒకవేళ మీకు నిజంగా ఇలాంటి మానసిక విశ్లేషణ పట్ల అంత ఆసక్తిగా ఉండి – ఈ ఆలోచన, ఆ ఆలోచన, ఈ స్పష్టత, ఆ అస్పష్టత – అని మిమ్మల్ని మీరు విశ్లేషించుకోవాలనుకొంటే "నేను అంతకుముందు ఎలా ఉన్నాను, ఇప్పుడు ఎలా ఉన్నాను, నాలోని మార్పు ఏమిటి?" అనే విషయాల మీద దృష్టిపెట్టండి. ముందు మీరు ఎలా మారారు అనే సంగతి తెలుస్తుంది. మీరు ఆ మార్పుని ఆనందిస్తారు. మీకు అంత ఇచ్చిన సద్గురువు ఆ మిగతాది (పరిపూర్ణ ఆనందం) ఇవ్వలేడా? మీకు ఇచ్చిన దానిని అనుభవించకుండా, మీకు ఇవ్వబోయే దానిని స్వీకరించడానికి సిద్ధంకాకుండా ఉండటం ద్వారా మీకు మీరు ఇంకా ఇంకా అడ్డంకులు సృష్టించుకొంటున్నారు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఎప్పుడూ అంతర్ముఖమో లేదా బహిర్ముఖమో ఏదో ఒక మార్గంలో మాత్రమే ప్రయాణించాల్సివస్తుందేమో అనిపిస్తోంది. కానీ రెండింటినీ పెంపొందించుకోవడానికి మార్గముందా?*
గురువుగారు: ఉంది. అలా ఉండటం మంచిదే. అదే బాబా మార్గం. ఆయన మిమ్మల్ని కేవలం అంతర్ముఖంగానో లేక కేవలం బహిర్ముఖంగానో వెళ్ళమని చెప్పరు. అక్కడ రెండూ ఉండాలి. నా దగ్గర జరిగేదీ అదే. ఎందుకంటే నేను ఒకదాని కోసం మరొకదానిని వదలిపెట్టమని చెప్పను. రెండింటికీ సమాన ప్రాధాన్యత ఉంది.

భక్తుడు: *మన ఆధ్యాత్మిక జీవితం, ప్రాపంచిక జీవితాల మధ్య సహజంగానే సమతుల్యత (balance) వస్తుందా లేక అది మనం జాగ్రత్తలు తీసుకోవలసిన అంశమా?*
గురువుగారు: మనం కూడా జాగ్రత్త తీసుకోవాలి.

భక్తుడు: *మనలో ఆ బ్యాలెన్స్ ఉందని మనకెలా తెలుస్తుంది?*
గురువుగారు: ఎక్కడైనా బ్యాలెన్స్ ఉందా లేదా అని మనకు ఎలా తెలుస్తుంది? దానిని తరచి చూసుకొని, ఆ బ్యాలెన్స్‌ను అనుభవించి, బ్యాలెన్స్ చేయడం ద్వారా మనకు తెలుస్తుంది (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అప్పుడు ఆ బ్యాలెన్స్ తెలుస్తుంది. ప్రతిక్షణం జాగ్రత్తతో ఉండి, మనం చేసే పనుల పట్ల ఎరుకతో ఉండటం. మీరు నిజంగా బ్యాలెన్స్‌గా ఉన్నారా లేక ఏదో

ఒకవైపుకి ఒరిగి ఉన్నారా? జాగ్రత్తగా ఉండండి, లేకపోతే ఏదో ఒకవైపుకు పడిపోతారు!

భక్తుడు: *దానిని తెలుసుకోవడానికి ప్రమాణమేమిటి?*
గురువుగారు: మీ అనుభవాన్ని బట్టి తెలుసుకోవచ్చు. మీరు బ్యాలెన్స్‌గా ఉన్నారంటే ఇదే దానిని తెలుసుకోవడానికి పద్ధతి. మీరు సైకిల్ త్రొక్కడం నేర్చుకునేటప్పుడు మీకు నిజంగా సైకిల్ వచ్చిందా, రాదా అని చెప్పడానికి ఏంటి ప్రమాణం?

భక్తుడు: *సైకిల్ వస్తే నేను పడిపోను.*
గురువుగారు: అదీ విషయం. (నవ్వులు...) అప్పుడు మీరు బ్యాలెన్స్ చేయడం నేర్చుకున్నారన్నమాట. మీరు ఒకసారి పడతారు, లేస్తారు, మళ్ళీ ప్రయత్నిస్తారు. మళ్ళీ పడిపోతారు – మీకు దెబ్బలు కూడా తగలవచ్చు – చివరికి మీకు సైకిల్ త్రొక్కడం వచ్చేస్తుంది. ఒక్కసారి నేర్చుకున్నాక మీరు తొక్కకపోయినా, చేతులు వదిలేసినా మీరు బ్యాలెన్స్ చేయగలుగుతారు. సైకిల్ హ్యాండిల్ కూడా పట్టుకోకుండా మీరు రద్దీగా ఉన్న రోడ్డులో కూడా వెళ్ళవచ్చు. మీరు శరీరం యొక్క గురుత్వాకర్షణ కేంద్రం పైన దృష్టి పెడితే మీరు సైకిల్‌ను ఎలా కావాలంటే అలా త్రిప్పవచ్చు! (నవ్వులు...) ఆ రోజులలో మేము "కోట నుండి విద్యానగర్ దాకా చేతులు వదిలేసి వెళ్ళాలి" అనుకొనేవాళ్ళం. ఇంటి నుండి కాలేజి లోపలికి వెళ్ళేదాకా చేతులు పట్టుకోకుండా వెళ్ళేవాళ్ళం. తరువాత అలానే సైకిల్ స్టాండు కూడా వేసేవాళ్ళం. ఒక్కసారి మీకు బ్యాలెన్స్ చేయడం వచ్చేశాక మీరు ఎన్నిరకాల విన్యాసాలైనా వెయ్యవచ్చు (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *మేము దేంట్లోనైనా చిక్కుకోవడం వలన మాకు కనీసం పడిపోయిన సంగతి కూడా తెలియకపోవచ్చు కదా.*
గురువుగారు: ఖచ్చితంగా తెలుస్తుంది! మీరు గుర్తించకపోయినా మీకు తగిలిన దెబ్బలు చెబుతాయి మీరు పడిపోయారని. (నవ్వులు...) మీరు పడిన బాధ, దుఃఖం, అసంతృప్తి, నిరాశానిస్పృహలు – ఇవన్నీ మీరింకా బ్యాలెన్స్ చెయ్యడం నేర్చుకోలేదు అని చెప్పే 'గాయాలు'.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మన వ్యక్తిత్వంలో పరివర్తన రావడానికి, పరిపూర్ణమైన ఆనందం (fulfilment) రావడానికి సంబంధం ఉందా?*
గురువుగారు: సంబంధం ఉండాలి. మన వ్యక్తిత్వం ఇలా ఉండటం వల్లనే మనకు ఆ పరిపూర్ణమైన ఆనందం రావడంలేదు. అది మారేదాకా మీరు పరిపూర్ణమైన ఆనందాన్ని పొందలేరు. ఎవరైనా ఒకరికి ఆధ్యాత్మిక అనుభవం వచ్చిందంటే ఆ అనుభవమే ప్రధానం కాదు. ఆ అనుభవం పొందిన వ్యక్తిలో కూడా పరివర్తన వచ్చివుండాలి. సాధారణంగా అందరూ అనుభవం పొందిన వ్యక్తిని వదలి అనుభవం మీదనే ఎక్కువ దృష్టిపెడతారు. అనుభవం పొందిన వ్యక్తి గురించి ఆలోచించరు. నిజానికి అనుభవంవల్ల మారేదేమిటంటే అనుభవం పొందిన వ్యక్తి స్థితి – అదే పరివర్తన అంటే. ఒక వ్యక్తి ప్రస్తుత స్థితి మారిన తరువాత అనుభవం వస్తుంది. ఆ అనుభవం అనేది కంటికి కనిపించే వస్తువులాంటిది కాదు.

అది మన వ్యక్తిత్వంలోనూ మన అహంకారంలోనూ జరిగే మార్పు. మీరు దానిని ఏ పరిభాషలో పిలిచినా సరే – ముఖ్యమైనది మార్పు. అందుకే నేను అనుభవానికి అంత ప్రాముఖ్యతను ఇవ్వను, నేను మీకే ప్రాముఖ్యతనిస్తాను! నిజానికి నేను మీ గురించే ఎక్కువ జాగ్రత్త వహిస్తాను. అందుకే నేను ఆ చరమానుభవం – ఆ బ్రహ్మం గురించి, బుద్ధత్వం, నిర్వాణం ఇలాంటివాటి గురించి మాట్లాడను. నాకు మీరే ప్రధానం.

గురువుగారు: ఒకవేళ మీరు కాస్త పురోగతి సాధిస్తే, అది ఏదైనా కానివ్వండి, దాని మీద దృష్టిపెట్టండి. అస్సలు పురోగతి శూన్యమైతే అది వేరే సంగతి. కానీ నాకు తెలిసినంతవరకు ఇక్కడ అటువంటి పురోగతి శూన్యమైనవారు ఎవ్వరూ లేరు.

భక్తుడు: *మేము ఎక్కడ, ఎంతదూరంలో ఉన్నాం గురువుగారూ?*

గురువుగారు: ఒక ఫర్లాంగు, ఒక కిలోమీటరు, రెండు కిలోమీటర్లు, పది కిలోమీటర్లు, ఇరవై కిలోమీటర్లు. (నవ్వులు...) మీరు ట్రెక్కింగ్ (పర్వతారోహణ) చేస్తున్నారు, దానిని ఆస్వాదించండి! (నవ్వులు...) ప్రకృతిని ఆస్వాదించండి. మీరలా ఎక్కుతున్నప్పుడు ఎంతదూరం నడిచారు, ఎన్ని అడుగులు వేశారు అనే విషయాన్ని మీరు లెక్కపెట్టుకోరు. "అయ్యో ఇంకా ఒక ఫర్లాంగు నడవాలే, దేవుడా!" అనుకోరు. అలా అనుకుంటే అది ట్రెక్కింగ్ కాదు. మీకు ప్రకృతంటే ఇష్టం అని చెప్పారు. కాబట్టి ఈ పయనాన్ని ఆస్వాదించండి. సాయిపథంలో పయనం ఇది. దూరమెంతని చూసుకోకుండా, అడుగులు లెక్కపెట్టుకోకుండా నడవండి. చాలా చాలా చాలా దూరం ప్రయాణించవలసివుంది, నేను దానిని కాదనడంలేదు. కానీ మనం ఈ కాస్త దూరం ప్రయాణించాం, దానిని ఆస్వాదిద్దాం. అప్పుడు ప్రారంభం నుండి చివరిదాకా మనం వేసే ప్రతి అడుగు అందంగా, ఆహ్లాదంగా ఉంటుంది.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.